

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Данашњи велики празник, браћо и сестре, празник Воздвижења Часнога и Животворнога Крста или како народ зове Крстовдан, јесте празник који нас подсећа на неке важне историјске догађаје у историји Цркве Православне и још више подсећа нас на смисао и значај самога Крста Господњег. Наиме, данашњи празник је успостављен у знак сећања на проналазак Часнога Крста Господњег којег је у четвртом веку пронашла мајка цара Константина, царица Јелена, а који је после страдања Господа Христа био сакривен од стране Јевреја управо да га не би верници, да га не би хришћани, да га не би ученици Христови обожавали и да не би постао предмет који ће бити њима на утеху.

После четири века, дакле, пронађен је Крст Господњи на један чудесни начин. Још један историјски спомен када је у седмом веку Крст Господњи из Јерусалима био заробљен од стране персијског цара, а касније од цара Ираклија ослобођен, значи четрнаест година и враћен поново у Јерусалим. Тада је патријарх уздизао Крст Господњи пред народом народ је клицао: „Господи помилуј!“ И то је тај празник Воздвижења Часнога Крста Господњег. Али поред тог историјског значаја који има овај празник он има један дубоки, дубоки смисао јер нас подсећа на силу Крста Господњег. Подсећа нас да се сетимо и онога првога дрвета у рају које је послужило да Адам преступивши заповест Божију постане смртан и умре. Дрво познања добра и зла у рају било је извор греха, боље речено послужило је Адаму да погрешити. Дрво само по себи није било ни зло ни рђаво, али је окусивши забрањени плод са тога дрвета Адам је био истеран из раја. Господ Христос је, будући разапет на дрвету, на крсном дрвету, отворио тај рај који је после изгнања Адама био затворен, и увео је првога покајаног разбојника у отворени рај, али и разбојника и цео род људски који је поверовао у Господа Христа.

Тако имамо два дрвета: дрво познања добра и зла и дрво Крста Господњег. Између та два дрвета, браћо и сестре, одвија се читава историја рода људскога. Прво дрво је послужило роду људском да

отпадне од Бога, да падне у грех, да падне у смрт, да падне под власт ђавола. А Крст Господњи је био опет повод да човек победи и смрт и ђавола и грех. То је та сила Крста Господњега који се назива Животворни Крст Господњи, а крст је до Господа Христа био једно средство за кажњавање највећих злочинаца. Пре Господа Христа на крсту су разапињани највећи разбојници и злочинци и то је био знак срама за некога да буде осуђен на такву смрт. Али од Господа Христа који је то крсно знамење осветио Својим Божанским телом и Својом смрћу на њему, он је постао извор благослова јер све што се у Цркви Божјој догађа свака тајна, сваки чин почиње са крстом, благосиља се крстом и освећује се крстом. И Света Литургија не може без крста да се заврши и Света Тајна Крштења и свећење воде и било који други чин. Чак ми у своме животу, сваки хришћанин, сваки посао свој почиње са знаком крста, било да полази на њиву да оре, било да хвата волове у јарам, било да почиње ма какав посао хришћанин се прекрсти и каже: „Ајде, Боже помози!“ И тим знаком крста освећује се живот наш, цео живот хришћанина од рођења па до смрти и после смрти када се освећује и надгробни споменик у виду крста или са крстом изображеним на њему. Све то показује, браћо и сестре, значај Крста Господњега који је постао симбол спасења рода људскога. Он је постао чувар васељене, тако се пева у једној црквеној песми. Постао је чувар васељене, постао је украс Цркве. Свака црква се украшава Крстом Часним на врху кубета. На врху купола стоји Крст Господњи који нас подсећа на страдање Његово и уједно освећује тај храм на коме он стоји. Он је, дакле, украс цркве, украс свакога хришћанина. Он је слава анђела, тако се пева у једној песми, јер и анђели прослављају Крст Господњи који је послужио као средство за спасавање рода људскога. Али је крст и знак пораза демона, пораза ђавола јер не каже наш народ узалуд да неко 'бежи као ђаво од крста'. То је страшно оружје којим је ђаво побеђен, којим је поражен, којим му је задата смртна рана. И зато он не може да поднесе Крст Господњи који је нама хришћанима на спасење, на радост, на утеху, на благослов, којим одгонимо све нечастиве силе од себе.

Нека би дао Бог да нам Часни Крст буде застава наша, да буде вођа кроз живот наш. Наш народ је кроз своју историју био христоносни и крстоносни народ који је страдао много за своју веру, који је давао живот за веру Православну; није се одрицао од своје вере, није презирао Крст Господњи и зато је постао крстоносни народ који се препознаје по томе - по Крсту Господњем да је то хришћански народ. И сваки хришћанин се одликује знаком крста и препознаје се њиме.

Нека би дао Бог и нама снаге и благодати Крста Часнога да и ми издржимо наша страдања, наш пут прогонства, да останемо верни нашој вери православној, да останемо верни Крсту Часноме Господњем и да нас Господ преко Крста Свога Часнога препозна и призна за Своје верне слуге; да нас удостоји, да када пођемо одавде, да се нађемо и ми тамо где је покајани разбојник први ушао у Царство Христа Бога нашега, да тамо са њим и са свима светима који су Богу угодили славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин!